

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/65/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814010069
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Mitterpáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7814010069.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Mitterpákovej a sudcov JUDr. Karola Kučeru a JUDr. Martina Michalanského, v trestnej veci proti obžalovanému Y. N. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1T/27/2014 zo dňa 7. 4. 2014 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 22. septembra 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného Y. N.

odôvodnenie:

Okresný súd Rožňava napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 20.09.2013 v čase od 23.44 hod. do 23.57 hod. v obci Betliar, okres Rožňava, pod vplyvom alkoholických nápojov, si otvoril zatvorenú bránu rodinného domu na ulici Okružnej č. 218, vošiel do dvora, následne do záhrady, v úmysle odcudziť finančnú hotovosť, o ktorej vedel, že ju majiteľ domu C. I. má pri sebe, pretože ju vyhral na hracích automatoch v miestnom pohostinstve, kde fyzicky napadol majiteľa domu C. I. tak, že ho zozadu sotil na zem, kľakol si na neho a zo zadného vrecka nohavíc mu odcudzil pánsku peňaženku s finančnou hotovosťou najmenej 300 eur, občiansky preukaz, kartu poistenca a potom z miesta činu ušiel, čím spôsobil škodu pre C. I. vo výške najmenej 300 eur, pričom k zraneniu poškodeného nedošlo.

Súd mu za to uložil podľa 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, 4, § 37 písm. h/,m/, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 56 mesiacov nepodmienečne a podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku súd uložil obžalovanému aj povinnosť uhradiť poškodenému C. I., nar. XX.X.XXXX bytom F., J. č. XXX škodu vo výške 270 eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného so zbytkom nároku na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný. V jeho písomných dôvodoch namietal, že okresný súd nevykonával dokazovanie na zistenie, či je poškodený skutočným majiteľom domu na ul. Okružnej č. 218 v obci Betliar. Ak by tak spravil, zistil by, že poškodený nie je majiteľom ani užívateľom domu a príslušných pozemkov, aj keď ho tak prokurátor označil v podanej obžalobe. Vyjadril presvedčenie, že sa nedopustil prečinu porušovania domovej slobody, pretože pri vstupe na pozemok nepoužil násilie, nakoľko bránka bola otvorená a navyše mu chýbal aj úmysel so zreteľom nato, že v priestoroch chcel vykonať len potrebu. Pokiaľ ide o samotný priebeh útoku, poukázal na výpoveď poškodeného, že bol napadnutý viacerými osobami, ktoré nepoznal a spôsob, akým bol napadnutý nekorešponduje s

podanou obžalobou. Uviedol, že sa v prípravnom konaní priznal k spáchaniu skutku len preto, že mu bolo vyšetrovateľom prisľúbené, že len tak nebude vzatý do väzby. Poznamenal, že obžalovaného nepozná, nevie kde býva a o skutkových okolnostiach prípadu sa dozvedel až od policajtov, keď bol zadržaný dňa 23. 9. 2013. Poprel, že by sa pred znalcami priznal k spáchaniu skutku, pretože pred nimi reprodukoval len to, čo vedel od policajtov. Namietal, že sa k jeho zdravotnému stavu vyjadroval na pojednávaní len jeden zo znalcov bez toho, aby to najprv skonzultoval so svojim kolegom, s ktorým podával znalecký posudok. Okrem toho znalcom nebola známa výpoveď svedka Michala F., ktorý potvrdil, že sa skutku nemohol dopustiť, nakoľko bol v čase jeho spáchania s ním a to v stave nespôsobilom na žalované konanie. Zdôraznil, že okresný súd mal doplniť znalecké dokazovanie, keď tento svedok uviedol nové skutočnosti, ktoré znalcom neboli známe. Namietal, že okresný súd sa náležite nevysporiadal s videozáznamom, z ktorého je zrejmé, že poškodeného po jeho odchode z miestneho pohostinstva nasledovali 3 nestotožnené osoby o 23:45,05 hod. a späť sa vracali dve z nich o 23:57,30 hod. a ďalšia o 23:58,03 hod. V prípade, ak by sa skutočne dopustil žalovaného skutku, kamery by zachytili pohyb 4 osôb za poškodeným a nielen troch. Poukázal na výpoveď operatívnych pracovníkov OR PZ Rožňava, z ktorých je zrejmé, že to boli práve mladiství A. a T., ktorí popísali, ako došlo ku skutku, kde bola zahodená peňaženka, označili miesto a u nich sa našla aj hotovosť. U neho žiadna hotovosť nebola nájdená, pričom procesným zavinením orgánov činných v trestnom konaní bol v prípravnom konaní zmarený výsluch osôb podozrivých A., T. a P.. Vyjadril názor, že ho títo svedkovia označili za páchatela len preto, aby sa zbavili svojej trestnej zodpovednosti a aj preto, že vedeli, že bol v čase skutku opitý a nepamätal si na okolnosti prípadu. Namietal, že súd oprel svoj záver aj o výpoveď svedkyne C. F., aj keď bola nepresvedčivá a účelová v snahe pomôcť svojmu príbuznému svedkovi H. W., ktorý bol poškodeným prvotne označovaný za páchatela skutku.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby ho krajský súd oslobodil spod obžaloby.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu obhajca obžalovaného zotrval na dôvodoch podaného odvolania a dodal, že opitý človek by trasu z pohostinstva na miesto činu (cca 500-600 metrov) nedokázal absolvovať za 13 minút. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil obžalovaného spod obžaloby, alternatívne aby zrušil rozsudok vo výroku o treste a vec v tomto rozsahu vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Prokurátor krajskej prokuratúry navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že okresný súd založil svoj záver o vine obžalovaného na výpovediach obžalovaného, poškodeného C. I., svedkov C. F., X. A., Y. P., H. T., H. W., S. V., F. T., U. C., R. Q., R. M., Martina F., o znalecký posudok znalcov z odboru psychiatria a o výpoveď znalkyne Y. R. Greškovej, o zápisnicu o ohliadke miesta činu, o zápisnice o vydaní vecí, o CD nosič so záznamami 4 kamier z obce Betliar, na podklade ktorých dospel k záveru, že sa skutok stal tak, ako je popísaný v odôvodnení rozsudku a dopustil sa ho obžalovaný. Skonštatoval pritom, že obžalovaný v prípravnom konaní v podstate zhodne popísal priebeh žalovaného konania tak, ako poškodený. Aj svedkyňa F. potvrdila, že za poškodeným vyšli z krčmy obžalovaný s tromi chlapcami a neskôr sa tam vrátili a obžalovaný sa jej priznal, že napadol a okradol poškodeného. Okrem toho, obžalovaného usvedčuje aj zápisnica o vydaní vecí - peňazí A., T. a P., ktorým mal dať obžalovaný v kritický deň z odcudzených peňazí po 10 eur. Okresný súd neuveril obhajobe obžalovaného, že bol v kritický večer v takom stave opilosti, že sa skutku nemohol dopustiť a pamätať si na neho, pretože svedok V., ktorý vyšetroval vec potvrdil, že vypovedal spontánne a tak sa aj priznal k spáchaniu skutku. Všimol si, že obžalovaný túto výpoveď nenamietal, rovnako ako nenamietal ani tú časť tvrdení svedkyne F., kde uvádzala, že sa jej mal priznať k spáchaniu skutku. Okrem toho poukázal na to, že pokiaľ by bol obžalovaný skutočne v stave vylučujúcom spáchanie skutku, s určitosťou by si nepamätal ani na presné množstvo alkoholu, ktorý v deň skutku požil. Neuveril ani výpovedi svedka F., pretože dosvedčil výpoveď obžalovaného až následne potom, ako sa už chcel s prokurátorom dohodnúť na vine a treste. Navyše tento svedok sa nevedel jednoznačne vyjadriť, či to bolo práve 20. 9. 2013, keď prišiel za obžalovaným do Betliara. Okresný súd upravil skutok obžaloby podľa CD nosiča, pretože je z neho zrejmé, že ku skutku malo

dôjsť od 23.44 hod. do 23.57 hod., ako aj podľa výpovede poškodeného, podľa ktorej mal v peňaženke najmenej 300 eur.

Krajský súd sa po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu s týmto záverom okresného súdu stotožnil.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania, ktoré aj správne právne kvalifikoval a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje a k odvolaniu obžalovaného uvádza nasledovné.

Ani krajský súd neuveril obhajobe obžalovaného, že sa nedopustil žalovaného skutku, nakoľko v priebehu konania bolo produkovaných viac presvedčivejších dôkazov o tom, že to bol práve on, kto olúpil poškodeného a neoprávnene vnikol do obydlia, ktoré riadne užíval.

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na výpoveď obžalovaného z prípravného konania, ktorá v podstatných bodoch zodpovedá výpovedi poškodeného, svedkyne F., aj zápisnici o vydaní vecí - peňazí.

Na tomto závere nič nemení ani samotná nezrovnalosť v množstve peňazí, k odcudzeniu ktorých sa obžalovaný prvotne priznal, pretože z iných jednoznačných dôkazov je zrejmé, koľko poškodený v ten deň vyhral a koľko mal v peňaženke.

Pokiaľ sa obžalovaný snažil spochybníť výpoveď poškodeného krajský súd uvádza, že poškodený nevypovedal, že ho malo napadnúť viac osôb, potvrdil akurát existenciu viacerých osôb na pozemku, ktorý užíval a útok jednej osoby, čo je aj v súlade s tým, že sa u neho mal nachádzať nielen obžalovaný, ale aj svedkovia A., P. a T.k.

Ani to, že na kamerovom zázname je vidieť len 3 osoby miesto 4 osôb ešte neznamená, že sa skutku nemohol dopustiť práve obžalovaný, pretože tieto osoby neboli identifikované, čo znamená, že dve z nich mohli byť dvaja zo svedkov A., P. a T. a jeden mohol byť práve obžalovaný. Navyše obžalovaný mohol použiť inú cestu ako menovaní mladiství, o čom svedčí aj tá časť jeho výpovede z prípravného konania, v ktorej sa priznal, že po ceste späť išiel popri potoku, kde zahodil peňaženku.

Pokiaľ obžalovaný tvrdil, že sa ku skutku priznal len preto, že si na nič nepamätal a že mu ho tak zreprodukovali policajti na podklade výpovedí mladistvých svedkov A., P. a T., krajský súd poukazuje na výpoveď vyšetrovateľa OR PZ v Rožňave, ktorý potvrdil, že obžalovaný vypovedal spontánne a dobrovoľne.

Pokiaľ sa obžalovaný snažil spochybníť aj usvedčujúcu výpoveď svedkyne F. tým, že jedným z podozrivých mal byť práve jej príbuzný, krajský súd uvádza, že táto svedkyňa nemala žiadny dôvod účelovo označiť za páchatela práve jeho, pretože rovnako mala možnosť vypovedať aj v neprospech mladistvých A., P. a T..

Ani krajský súd nepresvedčila výpoveď svedka Y. F., pretože tento svedok s istotou nepotvrdil, že bol s obžalovaným pred krčmou v Betliari práve v deň, keď malo dôjsť k spáchaniu skutku. Navyiac, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný sa zvykol opiť v Betliari pravidelne raz do týždňa. Z uvedených dôvodov ani krajský súd nepovažoval za potrebné dopĺňať dokazovanie a oboznamovať s jeho výpoveďou znalcov z odboru psychiatria, rovnako ani skúmať, či mohol za 13 minút prejsť z krčmy

na miesto činu, pretože nebolo s istotou preukázané, že obžalovaný bol v stave takmer vylučujúcom chodiť - tak, ako to popisoval svedok F., práve v čase skutku.

Podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. kto neoprávnene vnikne do obydla iného alebo tak neoprávnene zotrvá, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

K odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcim sa nesprávnej právnej kvalifikácie jeho konania aj ako prečinu porušovania domovej slobody krajský súd uvádza, že jeho formulácia v § 194 ods. 1 Tr. zák. chráni nielen majiteľa obydla, ale každého, kto je jeho oprávneným užívateľom (k tomu porovnaj slovné spojenie „iného“ - pozn. krajského súdu).

Zákon totiž chráni domovú slobodu tak vlastníka, ako aj užívateľa domu, bytu alebo príľahlých uzavretých priestorov (záhrada, dvor a pod.) proti komukoľvek. Užívateľ domu je podľa ustálenej súdnej praxe dokonca chránený aj proti vlastníkovi.

Samotná skutočnosť, že bránka nebola uzamknutá tiež neznamená, že nedošlo k naplneniu objektívnej stránky prečinu porušovania domovej slobody, pretože pod neoprávneným vniknutím sa rozumie každé nežiadúce, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vojdenie do domu, bytu alebo do príľahlých uzatvorených priestorov.

Je nepochybné, že poškodený nemal záujem na tom, aby sa po jeho dvore v nočných hodinách pohybovali neznáme osoby - a to už vôbec nie za účelom vykonania potreby, pričom samotná existencia zavretej (nie uzamknutej) bránky spĺňa charakter uzavretého priestoru, do ktorého iná osoba ako užívateľ, resp. jeho majiteľ nemá právo vstúpiť bez jeho súhlasu.

Okresný súd aj pri rozhodovaní o treste obžalovaného náležitým spôsobom prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré mal na určenie jeho druhu a výmery a rozhodol v súlade so zákonom, keď vzhľadom na prevažujúci pomer príťažujúcich okolností (§ 37 písm. h/ a m/ Tr. zák.) zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby upravenej v § 188 ods. 1 Tr. zák., ktorá je 3 roky o 1/3, t.j. o 20 mesiacov na 56 mesiacov podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. (96 mesiacov - 36 mesiacov/3 - § 38 ods. 8 Tr. zák.) a uložil obžalovanému trest odňatia slobody na úplne dolnej hranici takto zvýšenej trestnej sadzby vo výške 56 mesiacov, pre výkon ktorého ho správne podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.